

Op de tweede zondag van advent, bij de viering van het avondmaal, keken we naar de opgaande zon van Maleachi 3:20 en Lukas 1:78.

Maleachi ziet jonge koeien huppelen. Op internet staan grappige filmpjes. Volwassen koeien komen in het voorjaar uit de stal. En die logge beesten gaan met de voetjes van de vloer. Maken bokkensprongen, darten als lammetjes. Als je er naar kijkt word je spontaan vrolijk.

Met een schok realiseer je je: maar Maleachi heeft het hier over óns! Althans, over de mensen die toen naar hem luisteden. Maar wij luisteren mee.

Oké, log als koeien zijn we soms wel. Maar huppelen – dat zien we onszelf niet allemaal even snel doen. Kan God *mij* aan het dansen krijgen...?

Voor Maleachi is het toekomstmuziek. Die dag zal zeker komen, profeteert hij.

De tijdgenoten van Maleachi waren logge gelovigen geworden. Voor de terugkeer uit Babel hadden ze in de benen moeten komen. Maar eenmaal terug in het beloofde land liepen ze toch weer vast. Lieten ze zich achterover vallen in hun stoel.

Het maakt toch niet uit, dachten ze. Of je nu wel of niet in God gelooft. Kijk eens hoe het de goddelozen voor de wind gaat! Wat voegt geloven nou helemaal toe! (3:13-15)

Als je je goddeloos gedraagt, reageert Maleachi, blijft er op de dag van de afrekening niet veel van je over (3:19). Maar – en dan komen die woorden over huppelende kalveren. Waarom huppelen ze: omdat de zon van de gerechtigheid over hen opgaat. Het wordt licht! Het wordt lentetijd!

In dat 'opgaan' van de zon zit nog iets voorzichtig. Iets prils. Maar het is ook onomkeerbaar. Het wordt een mooie dag!

Dat is fijn wakker worden. Beter dan met een irritante wakker in het pikkedonker.

Dit mooie beeld op de laatste bladzijde van het Oude Testament wordt meteen weer opgepakt aan het begin van het evangelie van Jezus. Zacharias zingt ook van het stralende licht dat opgaat (Lukas 1:78).

En, heel opvallend, ook bij Zacharias gaan de voetjes van de vloer. De opgaande zon zet mensen in beweging. In de NBV kun je dat niet zo goed zien, maar Zacharias zet tegenover elkaar het 'zitten in duisternis' en de voeten richten op de weg van de vrede (1:79).

De duisternis heeft de nare eigenschap dat die je verlamt. Je voelt je opgesloten, onmachtig, onrustig (weet iedereen die weleens wakker ligt), stiekem ook.

Wat fijn als dan eindelijk de zon opkomt. Het wordt licht en daarom komen gelovigen in actie.

De zon gaat op en daarom staan wij op.

Een ster schijnt boven het pasgeboren Kind. Mensen worden in beweging gezet (Mattheüs 2).

De zon komt op boven het open graf (Markus 16). De volgelingen van Jezus rennen heen en weer (Joh.20).

De Verlosser komt. Hij maakt iets los in ons. Onszelf maakt Hij los.

Maak vooraf een keus uit de onderstaande gesprekspunten. Welke wil je sowieso behandeld hebben?

1. Kun je vanuit de bijbel meer zeggen over de verlamme kracht van de duisternis?
2. Maleachi moest de opgaande zon nog aankondigen. Hoe is dat nu voor ons: moeten ook wij eigenlijk nog wachten? Of is de zon voorzichtig over ons aan 't opgaan? Of is hij al over ons opgegaan?
3. Hoe kan God mij aan het huppelen krijgen?
Wat heeft de Verlosser tot nu toe losgemaakt in mijn leven?
4. Psalm 32 zingt: Ik zal mijn weg lichtvoetig verder gaan (Liedboek 32:3). Welk duister lag er over Davids leven en welk licht ging toen schijnen?
5. Voor wie meer wil: in Efeziërs 5:1-21 zet Paulus donker en licht tegenover elkaar. Maak eens lijstjes met kenmerken van beide. Wat zijn de verschillen?
Hoe maken wij verschil in onze eigen leefwereld?